

Scénář - ZŠ Maltézských rytířů - Karel Jenčík

Na druhou světovou válku velmi barvitě vzpomíná kladenský pamětník Karel Jenčík. Když skončila, bylo mu 10 let. Místo ve škole se učili po hospodách. Do jejich lavic se nastěhovali příslušníci Hitlerjugend a ti si v nedalekém lese kopali zákopy.

“A nám se to prakticky, když bych řek, jako klukům líbilo, páč nám bylo osm let. Takže mně se třeba stalo to, že s kamarádem jsme byli ještě, jak říkám, 8 let, blbí. Nám se to líbilo, tak jsme šli se přihlásit na to velitelství. No a oni nám tam řekli, že to musí vyšetřit s rodiči, prošetřit a když jsme to řekli doma, tak nás všichni seřezali.”

Živě si vybavuje také nálety, které pravidelně kolem 9. hodiny ráno přerušily školní výuku. Často se s maminkou utíkali ukrýt do lesa.

“Tenkrát se stalo, že v Buštěhradě na zámku byli taky Hitlerjungend a ti tam měli kulomety a začali po těch letadlech střílet. A to jedno letadlo se otočilo, začalo se vracet a teď začalo shazovat bomby. A ty bomby hvízdaly a my jsme leželi v tom úvoze a teď tam padaly, asi 300 metrů za náma ty bomby. Bylo to blízko kročehlavského vodojemu.”

Ani konec války nepřinesl nic dobrého. Tentokrát ale pro Němce. Karel Jenčík byl svědkem několika situací, kdy se na ně Češi vrhli.

“Tak je vytáhli z baráku a tahali je ulicí Školskou a já jsem šel za nima. Oni je tam prali klackama, a tak se mi to nelíbilo, ale až sem došel na plac, kde je rybník, tak tam oni ty Němce tam začali házet do toho rybníka a mně vyhnali tam odsud, takže nevím, jestli je tam jenom koupali, nebo jestli je tam utopili.”

Když přijeli ruští vojáci, byla to velká sláva. Utábořili se v už zmiňovaném lese a malý Karel za nimi s kamarády chodil.

“Mně bylo tenkrát deset let a my jsme jako kouřili. Ale co jsme kouřili. Kouřili jsme jehličí a suchý listí. A ten Rusák, když nás tam viděl a seděli jsme tam kolem toho ohně, tak nám nabídnul, že nám udělá takzvanou machulku.”

“Tak za chvíli nám bylo tak, že to šlo z nás horem i spodem. A bylo to pro nás takový poučení a doporučoval bych, abyste všechny tyhle mladý takhle vychovali, bylo by to dobrý. Protože do 18 let, bylo nás tam pět, nikdo nekouřil.”

Karel Jenčík, i navzdory těžkému dětství, zůstal optimistou. A co by vzkázal mladé generaci? Nevěřit všemu, co se na první pohled zdá jako pravda.